

•

nok baade Fattigkassen og al Elendighed, men Vorherre vilde det nu alligevel anderledes med os, og vi har ham meget at sige Tak for.“

Hendes Syslen med disse mange hengemte Sager genvakte allehaande gamle Minder hos hende, og hun begyndte af sig selv at fortælle om, hvorledes Anders og hun i deres Ungdom havde fundet hinanden, mens de tjente igaarde sammen i et af Nabosognene. Opfyldt af Beundring hørte Emanuel paa hendes halvt skæmtende Beretning om, hvorledes de i femten Aar havde maattet tjene hos fremmede og udstaa alle Slags Genvordigheder, før de i Fællesskab havde faaet sammensparet saa meget, at de kunde fæste Bo; — og han følte i dette Øjeblik en ny Glæde ved at tænke paa, at han kunde blive dette gamle, stræbsomme og trofaste Ægtepar en Trøst og Støtte i deres Alderdom.

XIV

Imidlertid havde Rygtet om Forlovelsen bredt sig fra Præstegaarden ud i Egnen og ved Middagstid ogsaa naaet Skibberup. I Begyndelsen havde man ikke ret villet fæste Lid til det; men da det oplystes, at Kapellanen om Formiddagen var gaaet ind til Anders Jørgens og ikke siden var vendt tilbage, blev man tvivlsraadig. I Løbet af den sidste Timestid havde de forskelligste Ansigter — baade voksnes og Børns — tittet over Havegærdet eller ind gennem Porten for at faa Kig paa et eller andet, der kunde bringe lidt Klarhed i Sagen; og mens nu Else og Emanuel befandt sig inde i „Salen“, vovede et Par af Byens Kvinder sig helt ind i Bryggerset, hvor de gav sig til at hviske med Husmandskonen.

Da det herved blev slaaet fast, at Rygtet virkelig talte sandt, blev der en Overraskelse i hele Byen. Ingen kunde nu længer holde sig tilbage, men maatte hen til Gærdet for mulig at faa et Glimt af de nyforlovede at se; og da Else og Emanuel vendte tilbage til Stuen, sad her allerede et Par af Husets nærmere Venner, der var kommen for at ønske tillykke.

De efterfulgtes snart af flere, og i det hele lod det til, at El-